

CALEA MÂNTUIRII

Săptămânal editat de Centrul de Studii Teologice-Istorice și de Prognoză Pastoral-Misionară al Facultății de Teologie Ortodoxă Arad.
Redactor fondator (1935): Preot Ilarion V. Felea. Apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Timotei, Arhiepiscopul Aradului

EDITORIAL

Biserica cea mică din familie sau familia creștină – Biserica de acasă

În contextul anului omagial - 2020 - al *Pastorației părinților și copiilor* pe lângă alte aspecte importante ale temei în sine, propusă spre analiză și reflecție în cursul acestui an, se cuvine a reflecta, pe scurt, și asupra a ceea ce înseamnă familia creștină, privită în dimensiunea ei eclezială, spirituală, duhovnicească, dar, și socială, adică, pe scurt, în legătură cu identitatea ei profundă. Desigur, familiei i s-au dat mai multe definiții, de către diferite științe, privind-o pe aceasta sub diferitele ei aspecte și manifestări. O expresie consacrată legată de familie este aceea, că ea este „celula de bază a societății” sau „celula de bază a Bisericii” sau alte definiții ale ei, care exprimă mai mult aspectul ei social, de conviețuire împreună a unor persoane de sex diferit, în scopul într-ajutorării și a comunicării lor interpersonale.

Dar, atunci când ne referim la familie din punct de vedere creștin, aceasta dobândește alte valențe, dincolo de aspectele ei sociale, materiale, culturale. Familia creștină este un așezământ bisericesc, întemeiată prin Taina Cununii, și prin care Iisus Hristos - Mirele Bisericii - unește, prin harul Lui, pe mirele și mireasa pământească, în unitatea iubirii Sale. Deci, mirii creștini sunt integrați de Hristos în Legământul iubirii Lui, inspirându-i pe aceștia și insuflându-le darul iubirii sfinte și jertfelnice, ce izvorăște din Dumnezeu Iubire, comuniune veșnică de Persoane iubitoare.

Care sunt elementele definitorii ce fac din familia creștină, „Biserica cea mică de acasă”? Numai răspunzând la această întrebare, putem înțelege mai bine sensul familiei după voia lui Dumnezeu și putem vedea mai clar, distorsiunile sau surrogatele conceptului de familie, pe care încearcă, uneori, societatea modernă secularizată să le propună oamenilor.

1. Așa cum am precizat mai sus, familia creștină este întemeiată atât pe consimțământul și iubirea naturală dintre soțul și soția creștină, pe de o parte, dar, totodată, ea este și o lucrare a lui Dumnezeu în viața celor doi miri, respectiv, soți creștini. Ea se întemeiază prin

Taina Cununii. Deci, nu orice familie este familie creștină, având dimensiune eclezială, ci doar cea întemeiată prin Taina Cununii. Astfel, atât contribuția soților creștini este importantă, precum și cea a prezenței și lucrării lui Dumnezeu în viața lor. De aceea, Cununia nu este numai lucrarea omului, ci ea este, în același timp, mai ales, lucrarea lui Dumnezeu, care binecuvintează, sfințește, înnoiește și unește pe cei doi miri/soți.

2. Însotirea celor două persoane, de sex diferit, este încununată cu revărsarea peste ei a harului iubirii Preasfintei Treimi. Iubirea și comuniunea existentă între Persoanele Sfintei Treimi se revărsă sau se imprimă în inimile și viețile celor doi creștini, care vin înaintea lui Dumnezeu, primind darurile Tainei Cununii. În acest sens, cântă Biserica la Cununie: „Doamne, Dumnezeul nostru, cu mărire și cu cinste încununează-i pe dânsii!” Astfel, cei dori miri, respectiv soți creștini, pornesc din locașul cel sfânt, biserica, purtând această „zestre” spirituală, care îi va întări și încuraja pe drumul vieții împreună.

3. Prin primirea acestei Taine, mirii creștini se integrează din punct de vedere spiritual-duhovnicesc, la un alt nivel, în Biserica cea mare – Trupul lui Hristos în istorie. De aceea, se citește în cadrul Tainei Cununii textul apostolic din Epistola către Efeseni a Sfântului Apostol Pavel, capitolul 5, 20-33. Aici este vorba de Iisus Hristos – Mirele Bisericii și de Biserica – Mireasa Lui, precum și de legătura existentă între Hristos și Biserica Sa, întemeiată pe iubire, jertfă și ascultare. Aceste virtuți sunt transferate și în viața celor doi miri – soți creștini, care și ei trebuie să arate aceste trăsături existențiale în relația dintre ei: iubire jertfelnică și ascultare. Totul este încadrat în dimensiunea iubirii și a comuniunii.

4. Această atmosferă existențială trăită de miri în Biserica cea mare cu prilejul Cununii lor trebuie să o transfere cei doi în familia lor, în casa lor. Credința, iubirea, nădejdea, harul, disponibilitatea de dăruire și jertfă,

Continuare în pagina 2

Pr. Ioan TULCAN

Din sumar

„Pomenirea Sfântului Cuvios Maxim Mărturisitorul, ocrotitorul Paraclisului Facultății de Teologie Ortodoxă, Ilarion V. Felea” din Arad”
pagina 3, Pr. Lucian Farcașiu

Știri
pagina 4

PREDICA

Intrarea lui Hristos în casa sufletului nostru Duminica a XXXII-a după Rusalii

„Și iată un bărbat, cu numele Zaheu, și acesta era mai-marele vameșilor și era bogat. Și căuta să vadă cine este Iisus, dar nu putea de mulțime, pentru că era mic de statură. Și alergând el înainte, s-a suit într-un dud, ca să-L vadă, căci pe acolo avea să treacă. Și când a sosit la locul acela, Iisus, privind în sus, a zis către el: Zahee, coboară-te degrabă, căci astăzi în casa ta trebuie să rămân. Și a coborât în grabă și L-a primit, bucurându-se. Și văzând, toți murmurau, zicând că a intrat să găzduiască la un om păcătos. Iar Zaheu, stând, a zis către Domnul: Iată jumătate din averea mea, Doamne, o dau săracilor și dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, întorc împătrit. Și a zis către el Iisus: Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia, căci și acesta este fiu al lui Avraam. Căci Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască pe cel pierdut.” (Luca 19, 1-10).

Cu o duminică înainte de începutul perioadei Triodului, în toate bisericile s-a citit pericopa evanghelică de la Luca 19, 1-10 în care se amintește de întâlnirea Mântuitorului Iisus Hristos cu Zaheu vameșul.

Rolul vameșului în timpul Domnului Iisus era acela de a încasa impozitele de la oameni pentru imperiu. Dicționarul explicativ al limbii române arată că vameșul era „persoană care lua în arendă dările pe care trebuia să le plătească cetățenii Romei și locuitorii Imperiului Roman”. Asemenea a fost și vameșul Zaheu, numai că acesta încasa de la oameni, nu doar ceea ce erau datori aceștia de a plăti taxe către stat, ci lua mult mai mulți bani. Cu alte cuvinte prin aceste lucruri, el nu făcea altceva, decât nedreptăța pe cetățeni, după cum el însuși afirmă: „...dacă am nedreptățit pe cineva cu ceva întorc împătrit...” (Luca 19, 8).

Cazul fericit, este că Zaheu vameșul este singurul bogat amintit de Sfântul Evanghelist Luca, care se mântuiește, cu toate că înainte de a se întâlni cu Hristos, era preocupat de a se îmbogăți cât mai mult, într-un timp cât mai scurt.

Sfânta Scriptură ne arată că acest

colector de taxe era urât de întreg poporul din cetatea Ierihonului și nu numai, pentru că era lacom și își agonisise multă avere într-un mod necinstit și prin multe nedreptăți.

Deși lăcomia și nedreptatea erau în viața lui Zaheu coordonatele esențiale, totuși la un moment dat în sufletul acestuia, apare o dorință de schimbare. Toate bogățiile adunate nu îl mai mulțumeau, a apărut acel sentiment de neîmplinire duhovnicească. Avea materială strânsă cu multă lăcomie în foarte scurt timp, l-a făcut să conștientizeze, că viața nu se rezumă doar la ceea ce este efemer, trecător, ceea ce este plăcut ochiului, ci că viața are o altă perspectivă, o altă dimensiune existențială, un alt sens, nu cel material, ci cel spiritual. A realizat că omul trebuie să trăiască după alte coordonate, care depășesc sensul material și trecător al lumii și care se împlinesc în pacea și bucuria sufletului.

Textul scripturistic „Zahee, coboară-te degrabă, căci astăzi în casa ta trebuie să rămân” (Luca 19, 5), are un înțeles duhovnicesc profund.

Continuare în pagina 2

Pr. Florin Ioan AVRAM

Intrarea lui Hristos în casa sufletului nostru...

Urmare din pagina 1

Domnul Iisus Hristos dintr-o mulțime de oameni, l-a chemat doar pe Zaheu, pe care nu îl cunoștea personal, și cu, care nu s-a mai întâlnit vreodată, dar totuși îi cunoaște numele, strigându-l și spunându-i că dorește să rămână în casa lui, spre mirarea a multor oameni, care știau că vameșul Zaheu era o persoană nu foarte virtuoaasă.

Poposirea Domnului în casa lui Zaheu arată universalitatea mântuirii, și că Hristos Domnul nu dorește moartea păcătosului, ci să se întoarcă și să fie viu și că Fiul Omului a venit să mântuiască pe cel pierdut (cf. Luca 19, 10).

Totodată, putem observa bunătatea nemărginită a lui Hristos Cel milostiv care a pătruns dincolo de nedreptatea și răutatea lui Zaheu cel lacom și dornic inițial de îmbogățire. Putem spune că intrarea Domnului în casa lui Zaheu coincide cu „intrarea lui Zaheu” în lumina faptelor bune, a dărniciiei, a dragostei și respectului pentru aproapele.

Onoarea pe care a avut-o acest vameș, l-a făcut să își schimbe radical viața, lăcomia a fost înlocuită cu dărnicia, aroganța a fost înlocuită cu bunătatea.

Sufletul său s-a aprins de dragostea aproapelui, acest lucru l-a făcut să exclame: „iată, jumătate din averea mea, Doamne, o dau săracilor și, dacă am nedreptățit pe cineva cu ceva, întorc împătrit” (Luca 19, 8).

Mântuitorul Hrisos vede în Zaheu dorința arzătoare de schimbare, credința puternică de a reîncepe o altă viață, care să nu mai fie axată pe bogăție materială, ci pe dobândirea bogăției veșnice, tocmai de aceea îl numește fiul lui Avraam (cf. Luca 19, 9).

Evanghelia de astăzi ne învață că Dumnezeu dorește să schimbe viețile oamenilor, nu prin pedepse, boli, încercări, neajunsuri, cât mai ales prin nemărginita Sa bunătate arătată oamenilor păcătoși. Exemplul Său personală de Dumnezeu și Om dăruitor, este un exemplu și un mod de schimbare a vieții vameșului Zaheu și în același timp a tuturor oamenilor, dornici de a-L urma pe Mântuitorul Iisus Hristos.

De asemenea, mai învățăm din această întâlnire a Domnului cu Zaheu, că ne putem schimba viața din proprie inițiativă, nu așteptând să fim pedepsiți cu diferite boli, suferințe sau încercări, ci meditănd la bunătatea și îndelunga-răbdare a Mântuitorului și la dorința Lui de a locui în casa sufletului nostru, ajutându-ne să fim mai milostivi, mai darnici și mai iubitori de semeni.

Astfel, făcând aceste lucruri, avem credința și nădejdea, că și noi vom auzi cuvintele: „Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia, căci și acesta este fiu al lui Avraam”. Amin!

Biserica cea mică din familie sau familia creștină – Biserica de acasă

Urmare din pagina 1

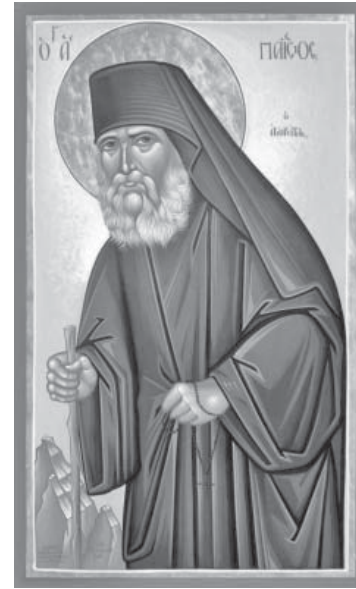
rugăciunea, pacea, comuniunea, echilibrul, pe care le-au auzit și trăit în Biserică, pătrunzându-le auzul și inima, se cuvine a fi transferate în casa și familia lor. În felul acesta, casa în care locuiește o astfel de familie, va deveni asemenea unei biserici, în care vor fi prezente toate acele virtuți, lucrări și simțăminte, menționate mai sus. De aceea, familia creștină trăitoare a unor asemenea virtuți, devine o micro-biserică, pătrunsă de lumină și har, de iubire și slujire reciprocă, de răbdare și iertare, de credință și speranță.

5. Familia creștină și micro-biserica de acasă, devine o realitate, în măsura în care cei doi soți vor dori să depășească propriul lor egoism, prin iubire și slujire reciprocă, „prin naștere de prunci buni, și purtare fără de prihană în viață”, așa cum s-a rugat Biserica pentru ei. Așadar, membrii familiei creștine trebuie să practice rugăciunea, iubirea, fapta bună de milostenie etc. Cu alte cuvinte, biserica cea mică de acasă se poate menține în bogăția ei duhovnicească numai dacă aceasta trăiește mereu din darurile Bisericii mari – Trupul lui Hristos.

6. Membrii familiei creștine vor putea întreține și dezvolta micro-biserica din casa lor, în măsura în care vor păstra legătura permanentă cu Biserica, participând la viața de rugăciune a Bisericii, spovedindu-se, împărtășindu-se mai des cu Sfintele Taine și săvârșind faptele cele bune de iubire față de Dumnezeu și de semeni. Rolul duhovnicului va fi foarte important pentru membrii familiei creștine, de aceea, trebuie ca fiecare dintre aceștia, să aibă duhovnicul său.

7. Cele de mai sus, pot constitui un adevărat program pastoral-misionar pentru slujitorii bisericești, dar, în același timp, și o încurajare și pătrundere tot mai adânc în taina credinței creștine, de către fiecare creștin în parte, sub călăuzirea părintească și iubitoare a Bisericii.

Cuiburi de păsări

pătoriilor și puterilor întunericului.” (Efeseni 6, 12). Dar pentru cei dragi ai lui, pentru cei din jur este cu adevărat o pierdere incalculabilă.

Când devenim din nou curați ca și copiii, toate din jur sunt bune și frumoase și inima noastră vorbește numai de iubire. „Căci dacă trăim, pentru Domnul trăim și dacă murim pentru Domnul murim, ai Domnului suntem.” (Romani 14, 7-8).

În mistică Bisericii de Apus găsim la Sfântul Francisc de Assisi o viziune interesantă: el îl vede pe Iisus răstignit purtat pe aripi de Heruvimi, găsim și manifestări „doloriste” de a suferi cu Hristos cel ce a pățit pe Cruce, suferință împinsă până la autoflagelare. Datorită acestei practici până și Henric al III-lea al Germaniei s-a lăsat biciuit la ceremoniile oficiale înainte de a purta coroana.

În Biserica Răsăritului găsim o mistică luminată de lumina dumnezeiască a Învierii și de mesajul aducător de bucurie al Îngerului: „Bucurați-vă!” (Matei 28, 9), care se dobândește prin smerenie, credință și dragoste.

În acest sens un mare mistic sfânt, Sfântul Simeon Noul Teolog zicea: „Mă desfățez de dragostea Ta și de frumusețea Ta și sunt plin de fericire și dulceață dumnezeiască. Mă împărtășesc de lumină și slavă. Fața mea strălucește ca și fața Iubitelui meu și toate mădularele mele devin luminoase. Atunci devin mai frumos decât cei frumoși, mai bogat decât cei bogați, mai puternic decât cei puternici, mai mare decât împărații, mai prețios decât orice lucru, fie de pe pământ, fie din cer. Pentru că, adâncindu-se în lumina Ta, mintea mea se luminează și devine o lumină asemănătoare slavei Tale și se numește mintea a Ta, fiindcă cel vrednic să devină astfel e vrednic să căștige mintea Ta și să se unească cu Tine în chip nedreptățit.”

Unul din marii pustnici pe care i-a dat Muntele Athos, contemporan cu noi, care locuia în Panaguda, ultima dată, o casă în apropierea mănăstirii Cutulmuş era și Părintele Cuvios Paisie Aghioritul. El este renumit pentru învățăturile sale. A vindecat foarte mulți oameni care sufereau de boli incurabile: cancer, paralizie, orbire, boli de inimă etc. El îi vindeca uneori doar prin cuvintele: „Nu ai nimic! Ești bine!”. Alteori îi însemna cu semnul sfintei cruci pe bolnavi cu untdelemn de la candelă Maicii Domnului, alteori se ruga îndelung. A vindecat și mulți demonizați.

Noaptea se ruga lui Dumnezeu să-i ferească pe oameni de accidente rutiere. Redăm una din minunile petrecute în acest timp: Un tânăr din Atena era un om de distracție și nu avea absolut nicio legătură cu biserica și cu religia. Într-o noapte pe la ora 3 venea cu viteză mare cu motocicletă de la Atena spre Dafni. La un moment dat îi apare brusc în față un bătrânel monah. A redus viteza și a frânat. Dar, bătrânelul a dispărut în mod misterios, exact așa cum a

apărut. În aceeași clipă însă s-a întâmplat ceva care i-a tăiat respirația, în locul unde a apărut bătrânelul monah, a trecut un camion de mare tonaj cu viteză mare, nerespctând culoarea roșie a semaforului. Tânărul motociclist ar fi murit dacă nu s-ar fi petrecut înainte apariția bătrânelului monah. El a rămas nedumerit de inexplicabila întâmplare. După un timp a fost rugat de niște prieteni să meargă cu ei în Sfântul Munte Athos ca să vadă un stareț făcător de minuni. Au ajuns la Athena, chiar la Panaguda, chilia Părintelui Paisie și tânărul a rămas mut de uimire, când l-a recunoscut pe bătrânelul care l-a salvat ca fiind chiar Părintele Paisie Aghioritul. A povestit întâmplarea bătrânelului călugăr, dar monahul din smerenie, a încercat să-i strice părerea. Călugărul avea dreptate totuși, el nu putea decât să se roage toată noaptea, pentru toți cei care se află pe drumuri și sunt în primejdii, iar Dumnezeu pentru că-i iubește chiar și pe copiii lui neascultători și neastâmpărați, pune un inger cu înfățișarea Părintelui Paisie să acționeze.

Părintele Cuvios Paisie Aghioritul avea darul înaintevederii, el știa tot când Dumnezeu dorea să îi descopere, cunoștea inimile oamenilor, cunoștea ce scrie într-o scrisoare pe care i-o trimiteau și dădea răspunsul fără să o citească. La fel de bine cunoștea și ce conține un pachet, fără să-l deschidă.

Părintele Cuvios Paisie avea harisma mângâierii, alunga tristețea din sufletele oamenilor, suferințele, durerile și ispitele tuturor. Știa care era cea mai bună soluție pentru orice situație. Știa dacă trebuia să spună ceva sau nu. Schimbarea oamenilor în bine, care treceau pe la Părintele Paisie era vizibilă. El se putea face nevăzut, deși se aflau oameni în jurul său, ei nu îl puteau vedea. Iar în timpul rugăciunii se putea ridica de pe pământ la aproximativ 30 de cm, în stare de levitație.

Părintele Cuvios Paisie Aghioritul a fost un mare sfânt, un mare teolog, un om harismatic și un Părinte adevărat. Potrivit dorinței sale a fost înmormântat la mănăstirea Sfântul Ioan Evanghelistul din Suroti, lângă Tesalonic, Grecia, († iulie 1994).

Redăm câteva din învățăturile Părintelui Paisie Aghioritul.

„Dumnezeu este foarte aproape de noi, dar și la mare înălțime. Pentru ca cineva să-L „îndoie” pe Dumnezeu, să-L facă să Se coboare și să rămână cu el, trebuie să se smerească și să se pocăiască. Atunci Preamilostivul Dumnezeu, văzând smerenia lui, îl înalță până la ceruri și-l iubește foarte mult. „Bucurie se face în cer pentru un păcătos care se pocăiește” (Luca 15, 7), spune Evanghelia.”

„Mult mă bucur când văd suflete care iau aminte și se nevoiesc în lumea care s-a umplut de diavoli. Dumnezeu, ca un bun și drept cum este, ne-a dat tuturor harismele potrivite fiecăruia - de pildă bărbăților bărbăția și femeilor dragostea - ca să ne nevoim și să urcăm treptele duhovnicești cu ajutorul harului dumnezeiesc spre a ne apropia din ce în ce mai mult de Cel Care este Creatorul nostru.

Nu trebuie să uităm niciodată ca avem alături de noi, afară de oameni ce ne pot ajuta duhovnicește, și pe Iisus Hristos, Care ne ajută, pe Maica Domnului, pe heruvimi, pe serafimi și pe toți sfinții. **Așadar, curaj!** Hristos este foarte puternic, este atotputernic și ne va da puterea Sa cea dumnezeiască să sfărâmăm coarnele celui viclean. Ne urmărește mereu nevăzut și ne întărește atunci când noi avem intenție bună și ne facem, după putere, mica noastră nevoință.”

Prof. Amalia STANA

Pomenirea Sfântului Cuvios Maxim Mărturisitorul, ocrotitorul Paraclisului Facultății de Teologie Ortodoxă „Iarion V. Felea” din Arad

În ziua de 21 ianuarie îl prăznuim pe Sfântul Maxim Mărturisitorul, ocrotitorul Paraclisului Facultății, (din curtea Facultății de Teologie Ortodoxă „Iarion V. Felea” din Arad) alături de Sfântul Mare Mucenic Mina. Ziua aceasta este așadar ziua hramului Paraclisului studenților, unde aceștia se pregătesc duhovnicește pentru slujirea preoției.

Și în anul acesta, Sfântul Maxim Mărturisitorul a fost cinstit cu o rânduială deosebită, așa cum de altfel se cuvine să fie cinstit ocrotitorul unui locaș sfânt de închinare și rugăciune.

Astfel, în seara de ajun a Prăznuirii Sf. Maxim, a fost săvârșită slujba Vecerniei cu Litie, urmată de Utrenia Sfântului.

A doua zi, au fost săvârșite în mod solemn slujba Acatistului Sfântului Maxim, și în continuare Sfânta Liturghie de Praznic, încununată de prezența Întâistătătorului eparhiei noastre, Înaltpreasfințitul Părinte Arhiepiscop Dr. Timotei Sevcicu.

Înaltpreasfinția Sa a fost întâmpinat în curtea așezământului teologic de către soborul părinților profesori slujitori la acest Paraclis, fiind condus în Sfânta Biserică, unde a asistat la Sfânta Liturghie de hram,

răspunsurile liturgice fiind date de către cele două străni, formate din studenți și absolvenți ai facultății. Slujba Sfintei Liturghii a împărțit mare bucurie tuturor celor prezenți în sfântul locaș.

Din soborul părinților slujitori au mai făcut parte și ieromonahi, studenți ai facultății, doctoranzi și absolvenți ai acestei instituții de învățământ teologic.

La momentul potrivit din cadrul Dumnezeieștii Liturghii, chiriarhul locului a rostit cuvântul de învățătură, deosebit de bogat în conținut, atât prin adâncimea cugetării teologice cât și prin îndemnul părintești deosebit de sensibile ce au fost adresate celor prezenți. Cuvântul Ierarhului a fost pus sub titlul „Mărturisire ortodoxă”, adică despre învățătura Sfântului Maxim Mărturisitorul în contextul controverselor vremii sale pentru întărirea credinței. În Săptămâna de rugăciune pentru unitatea credinței, doctrina sfântului, cât și pilda vieții sale, îndeamnă la mărturisirea continuă și fidelitatea față de învățătura drepte credințe și trăirea conformă voii lui Dumnezeu. Hramul paraclisului Facultății de Teologie dovedește

și credincioșilor necesitatea de a păstra toate cele rânduite potrivit tradiției ortodoxe precum și sânguina ucenicilor în ale teologiei de a aprofunda sub îndrumarea dascălilor lor toate cele spre mântuire.

La sfârșitul Sfintei Liturghii au fost binecuvântate prinoasele aduse în cinstea Sfântului Maxim Mărturisitorul și de asemenea, a fost săvârșită o panihidă pentru profesorii facultății și citirii sfântului locaș, adormiți în Domnul.

Cuvântul demulțumire, adre-

sat Înaltpreasfințitului Părinte Arhiepiscop Timotei, a fost rostit de către părintele Lect. Dr. Ștefan Negreanu, preot slujitor la acest Paraclis, care a mulțumit Înaltpreasfințitului pentru dragostea părintească arătată studenților și credincioșilor care se roagă împreună în acest sfânt locaș și pentru îngăduința pe care ne-o arată tuturor. Părintele i-a mulțumit de asemenea Întâistătătorului pentru cuvântul de învățătură rostit, care i-a întărit în dreapta credință pe toți cei prezenți, felicitându-l

anticipat, cu prilejul prăznuirii zilei Sfântului Apostol Timotei, ocrotitorul duhovnicesc al Înaltpreasfinției Sale.

Suntem încredințați de faptul că Sfântul Maxim Mărturisitorul aduce prin rugăciunile sale înaintea tronului lui Dumnezeu, un prisos de har și binecuvântare pentru facultatea noastră, pentru studenții ei și pentru toți ostenitorii care-i cer sprijinul și mijlocirea.

Pr. Lucian FARCAȘIU

Hristos viața noastră

Diavolul a făcut pământul labirint, ca să nu ne mai putem înțelege între noi. Ce să fie toate astea pe care le-am pățit, și nu ne dăm seama? Vedeți cum ne-am înșelat? Am făcut pământul nostru și epoca noastră o adevărată clinică de psihiatrie! Și nu ne dăm seama de greșeală. Toți ne mirăm: „Ce-am devenit, unde mergem, de ce copiii noștri au apucat-o pe un astfel de drum, de ce-au plecat de acasă, de ce au părăsit viața, școala? De ce se-ntâmplă asta?”. Diavolul a izbutit să se facă pe sine nevăzut și să-i facă pe oameni să-l numească în alte feluri. Doctorii, psihologii spun deseori, când un om pătimește: „A, ai o nevroză! A, ai o angoasă!” și altele asemenea. Nu pot pricepe că diavolul răscolește și tulbură în om egoismul. Și totuși, diavolul

există, este duhul răutății. Dacă spunem că nu există, este ca și când am tăgădui Evanghelia, care vorbește despre el. Acesta este vrăjmașul nostru, cel ce ne luptă toată viața, potrivnicul lui Hristos, de aceea se numește și antihrist. Hristos a venit pe pământ ca să ne scape de diavolul și să ne dăruiască mântuirea.

Drept aceea, trebuie să-i învățăm pe copii să trăiască smerit și simplu, să nu caute lauda și pe „Bravo!”. Să-i învățăm că există smerenia, care este sănătatea vieții.

Când năvălește asupra voastră răul, să alunecați și să vă întoarceți spre bine. Să prefăceți, să preschimbați orice rău în bine. Această schimbare se săvârșește numai de către har. Apa, de pildă, se prefăce în vin la nunta din Cana Galileii.

Uite, prefacere! Acesta este un lucru mai presus de fire. Bineînțeles, se poate face vin sau unt și din elemente chimice, și să fie identice cu cele naturale. Dar acesta nu este un adevăr. Adevărata prefacere o lucrează dumnezeiescul har. Pentru ca aceasta să se petreacă, trebuie ca omul să se predea din toată inima și din tot sufletul (Marcu 12, 30) lui Hristos.

Amintiți-vă de întâiul mucenic Ștefan. Era stăpânit de Dumnezeu și, pe când era urmărit și bătut cu pietre, se ruga pentru prigonitorii lui: Doamne, nu le socoti lor păcatul acesta (Fapte 7, 60). De ce s-a purtat așa Sfântul Ștefan? Pur și simplu pentru că nu putea să facă altfel. Era rob al binelui. Socotiți că-i ușor să fie aruncată asupra ta o grămadă de pietre? Ia să arunce cu o piatră în tine!

Bun-bun, dar când te-ajunge piatra, o să începi să strigi: „Ah! Răule!”. Asta arată că suntem sub stăpânirea unui duh rău. Și atunci, unde să stea? În noi toate sunt ocupate. Însă, îndată ce pătrundem în viața duhovnicească, îndată ce pătrundem în Hristos, toate se schimbă. Și hoț de-ar fi fost cineva, încetează să mai fure; și ucigaș, și însetat de sânge, și rău, și pomenitor de rău... Toate încetează. Încetează păcatul și trăiește Hristos. Astfel zicea și Apostolul Pavel: Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.

(Ne vorbește părintele Porfirie – *Viața și cuvintele*, Editura Egumenița, 2003)

ȘTIRI

Sfânta Liturghie și Slujba de înmormântare a Preotului Crăciun-Dorel Moț, în biserica parohială din Gurahonț

Duminică, 19 ianuarie 2020, biserica cu hramul „Buna Vestire” din Parohia Gurahonț, Protopopiatul Sebiș, a devenit neîncăpătoare pentru mulțimea de preoți, credincioși, oficialități centrale, județene și locale, care au venit să înalțe rugăciuni pentru odihna sufletului celui ce a fost vrednicul de pomenire Preotul Iconom Stavrofor Crăciun-Dorel Moț, trecut la cele veșnice, miercuri, 15 ianuarie 2020.

Cu acest prilej, Sfânta Liturghie a fost săvârșită în biserica parohială, de către un sobor de preoți și diaconi, în prezența Întâistătorului eparhiei, a Înaltpreasfințitului Părinte Arhiepiscop Timotei. Cuvântul de învățătură rostit la Sfânta Liturghie de către Înaltpreasfințitul Părinte Timotei a fost pus sub titlul „Îndemn spre mulțumire” (cf. citirilor scripturistice Col. 1; Lc. 17) adusă lui Dumnezeu în orice împrejurare a vieții, mai mult sau mai puțin bună, întrucât numai El, ca Dătător al vieții, știe ce este de folos acesteia. Cazania zilei dă cu prisosință pilduire ca aceea a Dreptului Iov, iar istoria bisericească, aceea a Sfântului Ioan Gură de Aur. Slujirea preoțească însăși, nu întrelasă datoria de a mulțumi pentru darurile cerești, tocmai pentru ca fiecare credincios să dobândească simțământul mulțumirii pentru orice lucrare bună împlinită, cunoscând că are neîncetat parte de ajutorul lui Dumnezeu.

După Sfânta Liturghie, în biserica parohială ctitorită în vremea părintelui Dorel Moț, unde a fost paroh timp de trei decenii, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului, înconjurat de un sobor de aproximativ 60 de preoți și diaconi din întreaga Eparhie a Aradului și din alte Eparhii, a oficiat slujba de înmormântare a părintelui iconom-stavrofor Crăciun-Dorel Moț. La slujba de înmormântare au participat și oficialități centrale și locale, primarii localităților vecine, reprezentanți ai altor culte și sute de credincioși din parohie și din satele învecinate, astfel încât sfântul locaș și curtea bisericii au devenit neîncăpătoare. Din soborul slujitor au făcut parte și părinți consilieri și inspecți de la Centrul eparhial, protopopi și stareți.

Chiriarhul nostru a rostit un emoționant cuvânt în care a arătat modul în care cel pomenit și-a împlinit misiunea preoțească într-o măsură care îi cheazăuiește răsplătire cerească în veșnicie. Un pătrunzător cuvânt de învățătură a rostit și Părintele dr. Mihai Iosu, lector universitar la Facultatea de Teologie Ortodoxă „Sfântul Andrei Șaguna” din Sibiu, fost coleg de facultate al regretatului părinte și prieten apropiat de peste patru decenii.

Preaonoratul Părinte Flavius Petcuț, protopop al Aradului, a prezentat viața și activitatea părintelui Dorel Moț pe parcursul celor 64 de ani cât i-a rânduit Bunul Dumnezeu să trăiască pe acest pământ.

Trupul neînsuflețit al părintelui Dorel-Crăciun a fost apoi luat și purtat pe brațe de preoți în procesiunea de înconjurare a bisericii, după care a fost depus spre odihna veșnică în cavoul pregătit în curtea bisericii.

Slujire Arhierescă la Mănăstirea Arad-Gai

În Duminica a XXIX-a după Rusalii, 19 ianuarie 2020, Preasfințitul Părinte Emilian Crișanul, Episcop vicar al Arhiepiscopiei Aradului a săvârșit Sfânta Liturghie

în biserica nouă a Mănăstirii Arad-Gai, împreună cu un sobor de preoți și diaconi, în prezența obștii monahale de maici, condusă de maica stareță Ecaterina Joldeș și a credincioșilor veniți pentru a participa la sfânta slujbă.

În cuvântul de învățătură rostit, Preasfinția Sa a vorbit credincioșilor prezenți despre pericopa evanghelică citită în cadrul Sfintei Liturghii, despre vindecarea celor zece leproși. Ierarhul i-a îndemnat pe credincioși la mulțumire și recunoștință față de Dumnezeu și de binefăcătorii lor. Adică lui Dumnezeu să-I mulțumim pentru darul vieții și pentru toate darurile primite. De asemenea, avem datoria să le mulțumim părinților noștri, dascălilor, duhovnicilor, medicilor, precum și tuturor celor care ne-au ajutat în viață și au contribuit la formarea noastră intelectuală și duhovnicească.

La momentul rânduit, Preasfințitul Părinte Emilian i-a împărtășit cu Sfintele Taine pe aceia care s-au pregătit, mare parte dintre aceștia fiind copilași.

Tot în cadrul slujbei, Preasfinția Sa a rostit o rugăciune pentru Părintele Dorel-Crăciun Moț de la Parohia Gurahonț, care în această duminică a fost înmormântat.

La final, Preasfinția Sa a transmis binecuvântarea Chiriarhului locului, a Înaltpreasfințitului Părinte Timotei, a mulțumit maicii starețe dimpreună cu obștea monahală și i-a binecuvântat pe credincioșii prezenți la sfânta slujbă, îndemnându-i pe toți să participe la Concertul caritabil ce va avea loc în data de 22 ianuarie, ora 18.30, în sala Palatului Cultural din Arad.

Ședința Adunării Eparhiale a Arhiepiscopiei Aradului

Sâmbătă, 18 ianuarie a.c., în sala festivă a Centrului Eparhial s-au desfășurat lucrările Adunării Eparhiale, organul deliberativ suprem pentru toate problemele administrative, culturale, social-filantropice, economice și patrimoniale ale eparhiei.

Lucrările au fost precedate, conform rânduielii statornicite, de slujba de Te-Deum, oficiată de către Preasfințitul Părinte Emilian Crișanul, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi, în paraclisul „Sfânta Treime” al reședinței arhiepiscopale, în prezența Înaltpreasfințitului Părinte Arhiepiscop Timotei și a membrilor Adunării Eparhiale și Permanenței Consiliului Eparhial, la care au participat și reprezentanți ai autorităților centrale și locale, precum și ai unor instituții de cultură din Arad. După aceasta, în cadrul comisiilor, după analizarea Rapoartelor Generale de activitate, au fost elaborate Proiectele de Hotărâri, după care s-au întrunit în sala festivă de la Centrul eparhial.

În cuvântul rostit la deschiderea lucrărilor, Înaltpreasfințitul Timotei, Arhiepiscopul Aradului, Președintele Adunării Eparhiale, după ce a salutat pe cei prezenți, a prezentat, într-o retrospectivă sintetică, cele mai importante realizări administrative, cultural-pastorale, sociale și economice ale eparhiei care au marcat anul omagial și comemorativ 2019, atât de important pentru Cetatea Aradului. De asemenea, s-au creionat câteva dintre coordonatele pe care se vor axa activitățile eparhiale din anul 2020, în lumina programului-cadru elaborat de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române pentru Anul omagial 2020, „An omagial al pastorației părinților și copiilor” și „An comemorativ al filantropilor ortodocși români”.

După citirea mesajelor îndătinat, de fiască ascultare și conlucrare la întărirea vieții bisericești, transmise din plenul Adunării Eparhiale, Întâistătorului Bisericii

noastre, Preafericitului Părinte Patriarh DANIEL și Înaltpreasfințitului IOAN, Mitropolitul Banatului și a Procesului-Verbal al ultimei ședințe, au fost citite Proiectele de Hotărâri în plenul Adunării Eparhiale. Proiectele de hotărâri au fost aprobate în unanimitate, devenind astfel acte normative cu aplicabilitate în întreaga eparhie.

Tot în cadrul acestei ședințe, membrii Consiliului și Adunării Eparhiale au păstrat un moment de reculegere și au cântat „Veșnică pomenire” pentru Părintele Dorel-Crăciun Moț de la Parohia Gurahonț, fost membru în Adunarea Eparhială a Arhiepiscopiei Aradului.

În încheiere Înaltpreasfințitul Arhiepiscop TIMOTEI a mulțumit tuturor membrilor Adunării Eparhiale pentru contribuția adusă bunei desfășurări a lucrărilor, cu îndemnul ca cele propuse să devină înfăptuire, spre folosul întregii eparhii.

Lucrările Consiliului eparhial al Arhiepiscopiei Aradului, în prezența Mitropolitului Banatului

În ziua de vineri, 17 ianuarie a.c., la reședința arhiepiscopală din Arad s-au desfășurat lucrările Consiliului eparhial al Arhiepiscopiei Aradului. La invitația Înaltpreasfințitului Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului, la ședință a fost prezent Înaltpreasfințitul Părinte Ioan, Mitropolitul Banatului, continuându-se astfel o tradiție existentă în Mitropolia Banatului.

De asemenea, alături de cei doi Înaltpreasfințiți Părinți, la ședință a fost prezent și Preasfințitul Părinte Emilian Crișanul, Episcop vicar al Arhiepiscopiei Aradului. În cadrul ședinței Consiliului eparhial pe ordinea de zi a fost prezentarea și analiza Rapoartelor asupra activității administrativ-bisericești, cultural-pastorale, economice, de asistență social-filantropică și de patrimoniu și construcții bisericești din eparhie, în anul 2019. Membrii Consiliul Eparhial, împreună cu membrii Permanenței Consiliului Eparhial și Părinții Protopopi au avut ca principal punct pe ordinea de zi audierea, analiza și definitivarea Rapoartelor Generale ale Secțiilor administrației eparhiale, în vederea prezentării acestora spre ratificare Adunării Eparhiale.

Astfel, părinții consilieri au prezentat Rapoartele generale privind activitatea desfășurată în anul 2019 în cadrul sectoarelor pe care le coordonează.

Înaltpreasfințitul Părinte Mitropolit Ioan în cuvântul său a apreciat în mod pozitiv toate activitățile desfășurate în anul precedent sub Arhipăstoria și îndrumarea Chiriarhului locului și a accentuat importanța intensificării acțiunilor bisericești în viața credincioșilor printr-o bună conlucrare între ostenitorii Centrului Eparhial și preoșimea arădeană. Părintele Mitropolit a dat câteva îndrumări la problemele curente care intră în competența acestui for deliberativ eparhial. Tot în cadrul acestei ședințe, membrii Consiliului eparhial au păstrat un moment de reculegere și au cântat „Veșnică pomenire” pentru Părintele Dorel-Crăciun Moț de la Parohia Gurahonț, membru în Consiliul și Adunarea eparhială, trecut la cele veșnice tocmai în aceste zile.

În încheiere Înaltpreasfințitul Arhiepiscop Timotei a mulțumit Înaltpreasfințitului Părinte Mitropolit Ioan pentru participarea la această ședință și pentru toată purtarea de grijă față de Eparhia Aradului, precum și tuturor membrilor Consiliului eparhial pentru contribuția adusă în ogorul Bisericii în anul trecut.

(Știrile au fost preluate de pe site-urile arhiepiscopiaaradului.ro și basilica.ro)

COMITETUL DE REDACȚIE

Președinte de onoare: ÎPS. Dr. TIMOTEI SEVICIU, Arhiepiscop al Aradului
 Redactori coordonatori: Pr. IOAN TULCAN, Pr. CRISTINEL IOJA
 Secretari de redacție: Pr. ADRIAN MURG, Pr. CAIUS CUȚARU,
 SORIN GHEORGHE SĂPLĂCAN
 Administrație: Pr. FILIP ALBU, Pr. LUCIAN FARCAȘIU

Articolele și corespondența se trimit pe adresa redacției:

Str. Academia Teologică, nr. 9, Arad
 Tel/Fax: 0257-285.855, calea.mantuirii@yahoo.com
 Tipărit la Poudique srl Arad.
 ISSN: 1582-1951; Preț: 1 leu
 Costul unui abonament este de 50 lei anual.